

РЕШЕНИЕ

№ 7494

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **7117** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано по жалба на "Кроноп" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ап.6, ЕИК по Булстат:[ЕИК], подадена чрез адв.Д., срещу Решение № ПИ-172/11.06.2025 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството против Разпореждане за отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение изх. № С250022-137-0003269/22.05.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., постановено по изп.дело №[ЕИК]/2016 г.

В жалбата се твърди, че административният орган неправилно е приложил закона. Подателят ѝ се позовава на изтекла погасителна давност на изпълнителното основание, като настоява, че спиране на давността може да настъпи само при действително наложени обезпечителни мерки. От Съда се иска да отмени обжалваното решение и да ѝ присъди разноските по делото. В с.з. жалбоподателят не изпраща представител, но чрез адв.Д. е подал писмено становище, с което поддържа жалбата, моли за уважаването ѝ и за присъждане на разноски за държавна такса и адвокатски хонорар.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП-гр.С., чрез пълномощника си юк.Б. излага становище за неоснователност на жалбата, моли Съда да я отхвърли и да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника. Отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

От фактическа страна Съдът приема за установено:

Жалбоподателят "Кроноп" ЕООД е длъжник по отношение на публични държавни вземания,

установени с Декларация обр.6 /ДОО, ДЗПО, УПФ и ЗО/, за събирането на които е образувано изп.дело №[ЕИК]/2016 г.

Във връзка с установените задължения публичният изпълнител е издал следните актове:

С Постановление изх.№ С170022-022-0061277/25.10.2017 г. е наложен запор върху банкови сметки на длъжника в Централна кооперативна банка АД и в Първа инвестиционна банка АД в размер на 19 386.80 лв., запор на товарен автомобил Форд Транзит ФТ 430, рег. [рег.номер на МПС] , и товарен автомобил Форд Транзит ФТ 430, рег.№ С.. Изпратени са следните запорни съобщения:

- изх.№ 0170022-146-0011368/25.10.2017 г. до Централна кооперативна банка, като е върнат отговор, че лицето е клиент на банката, има налична сметка без авоари и върху вземането от посочената сметка има наложени предходни запори.

- изх.№ С170022-146-0011367/25.10.2017 г. до Първа инвестиционна банка, като е върнат отговор, че откритата сметка на дружеството е блокирана и към момента няма наличности по нея.

- изх.№ 0170022-122-0012208/25.10.2017 г. до СДВР, отдел Пътна полиция, като е върнат отговор, че върху товарен автомобил Форд Транзит ФТ 430, рег. [рег.номер на МПС] е наложен запор съгласно запорното съобщение, а през 2018 г. е получен отговор, че същият е с прекратена регистрация на 07.02.2014 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ 0240022-022-0125638/18.12.2024 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в доставчик на платежни услуги А. АД в размер на 67 627,28 лв. До А. АД е изпратено Запорно съобщение изх.№ 0240022-003-0082363/18.12.2024 г., като е получен отговор, че дружеството има открити платежни сметки с посочената наличност в тях.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С250022-022-0016063/18.02.2025 г. е наложен запор на банкови сметки в БАНКА ДСК АД в размер на 69 713.56 лв.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С250022-022-0046066/02.05.2025 г. е наложен запор на банкови сметки в доставчик на платежни услуги Изипей АД в размер на 61 731.04 лв.

Издадени са запорни съобщения, получени от банките съответно на 25.10.2017 г. (л.85, 88, 90), на 18.12.2024 г. (л.48), на 08.02.2025 г. (л.43), на 02.05.2025 г. (л.34).

Допуснато е присъединяване на задължения по изпълнителното дело със следните разпореждания за присъединяване: изх.№ С170022-105-0196184/07.12.2017 г., С170022-105-0245744/23.10.2017 г., изх.№ С170022-105-0322479/07.12.2017 г., изх.№ С180022-105-0004142/12.01.2018 г., изх.№ С180022-105-0070378/23.03.2018 г., изх.№ С180022-105-0191760/ 29.06.2018 г., изх.№ С180022-105-0252718/23.08.2018 г., изх.№ С190022-125-0012090/16.01.2019 г., изх.№ С190022-105-0314541/27.09.2019 г., изх.№ С200022-105-0412416/10.12.2020 г., изх.№ С210022-105-0053350/ 24.02.2021 г., изх.№ С210022-105-0209351/29.06.2021 г., изх.№ С210022-105-0425538/15.12.2021 г., изх.№ С220022-105-0003244/14.06.2022 г., изх.№ С220022-105-0365784/27.09.2022 г., изх.№ С220022-105-0447555/ 24.11.2022 г., изх.№ С220022-105-0483602/19.12.2022 г., изх.№ С230022-105-0093966/15.03.2023 г., изх.№ С230022-105-0170247/15.05.2023 г., изх.№ С230022-105-0288065/27.07.2023 г., изх.№ С230022-105-0288065/ 20.09.2023 г., изх.№ С230022-105-0317210/16.08.2023 г., изх.№ С230022-105-0329862/25.08.2023 г., изх.№ С230022-105-0363053/20.09.2023 г., изх.№ С240022-105-0046363/01.02.2024 г., изх.№ С240022-105-0108890/ 11.03.2024 г., изх.№ С240022-105-0180517/29.04.2024 г., изх.№ С240022-105-0196407/13.05.2024 г., изх.№ С240022-105-0277006/27.06.2024 г., изх.№ С240022-105-0326539/24.07.2024 г., изх.№

C240022-105-0451422/ 16.10.2024 г., изх.№ C250022-105-0071591/18.02.2025 г., изх.№ C250022-125-0061875/20.02.2025 г., изх.№ C250022-105-0117835/20.03.2025 г.

Със Съобщение за доброволно изпълнение изх.№ C170022-048-0006629/19.01.2017 г. жалбоподателят е уведомен за образуваното изп.дело, като е посочен размерът на дълга, вкл. главница и лихви. Няма данни за връчване на СДИ.

С възражение за отписване по давност на задължения вх.№ 250022-000-0286627/19.05.2025 г. жалбоподателят е поискал погасяване по давност на публичните му задължения до края на 2019 г. По така подаденото възражение публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане изх.№ C250022-137-0003269/22.05.2025 г. (л.21), с което е постановил отказ за погасяване по давност на вземанията по декларации обр.6 за ДОО, УПФ, здравно осигуряване, данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения, вноски за ДДФЛ, по СД по ЗДС и корпоративен данък от нефинансови предприятия по ЗКПО.

Недоволен от така издаденото разпореждане, жалбоподателят го е оспорил изцяло. В тази връзка административният орган е постановил процесното Решение № ПИ-172/11.06.2025 г., с което е оставил без уважение жалбата против отказа на публичния изпълнител.

При тези доказателства по делото Съдът прави следните правни изводи:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.268, ал.1 ДОПК. Обжалваното решение е връчено на жалбоподателя по електронен път на 18.06.2025 г. Жалбата е подадена на 24.06.2025 г., видно от пощенското клеймо на приложения плик (л.113) - в законоустановения срок за оспорване на административния акт, от надлежно упълномощен адвокат (л.8) и при наличието на правен интерес от оспорване на акта, поради което се явява процесуално допустима.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК. От представената по делото Заповед № 1149/15.04.2024 г. на Изпълнителния директор на НАП се установява, че Х. Б. М. – Зам.-Директор на ТД на НАП-гр.С., е оправомощен да изпълнява правомощията на Директор на дирекцията до назначаване титуляр на длъжността.

Решението е издадено в изискуемата форма и е мотивирано, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават самостоятелно основание за отмяна.

Спорът по делото е правен, като противоположните становища, поддържани от страните в настоящото производство, се отнасят до правилното приложение на материалния закон и се концентрира най-общо във въпроса погасени ли са по давност процесните задължения.

Погасителната давност е фактически състав, включващ период от време, през който носителят на едно субективно материално право бездейства, който състав поражда правото на задълженото лице да се позове на давността и да откаже изпълнение.

Съгласно чл.171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Съдът намира, че правилно Директорът на ТД на НАП е приел, че в случая давността е спряна с налагането на обезпечителните мерки. Законът не свързва спирането с издаването на акта за налагане на обезпечителни мерки от публичния изпълнител, а с реализацията на този акт, а именно – с действителното налагане на предвидените в акта обезпечителни мерки.

Доколкото в казуса се засяга наличието на обстоятелства, водещи до спиране на давността, Съдът съобрази същите съгласно правилото на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК - давността се спира с налагането на обезпечителни мерки.

Това е така, защото преди изтичане на давността са наложени обезпечителни мерки, представляващи заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, изходящи се в Централна кооперативна банка АД, Първа инвестиционна банка АД, А. АД, Банка ДСК АД и Изипей АД. В нормата на чл.202, ал.1 ДОПК е регламентирано, че заповорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на заповорно съобщение на банките, като заповорът се смята наложен от часа в деня на връчване на заповорното съобщение на банката.

В случая релевантните обстоятелства са получаването от банките на заповорните съобщения, което е станало на 25.10.2017 г., 18.12.2024 г., 08.02.2025 г. и 02.05.2025 г. Законът не обвързва налагането на обезпечение (в контекста на спиране давността), със съобщаване за наложените мерки на задълженото лице. В случая се цели процесуална изненада, за да не може длъжникът да се разпореди с активите и по този начин да осуети изпълнението. Ето защо следва да се приеме, че давността е спряна с налагането на заповорите, а това основание за спиране към момента не е отпаднало. Доколкото по делото няма доказателства към настоящия момент обезпечителните мерки да са отменени, то давността по отношение на спорните задължения не е изтекла.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за изтекла давност за задълженията за ДДФЛ, ДОО, УПФ, ЗО, данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения и данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни ФЛ.

Давностният срок за най-старото задължение (това за 2015 г.) започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати задължението, т.е. от 01.01.2017 г. Съгласно чл.172, ал.1 ДОПК давността спира: т.1 – когато е започнало производство по установяване на публично вземане – до издаването на акта, но за не повече от една година; т.2 – когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно – за срока на спирането; т.3 – когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането – за срока на разсрочването или отсрочването; т.4 – когато актът, с който е определено задължението се обжалва; т.5 – с налагането на обезпечителни мерки; т.6 – когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Ал.2 определя, че давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Съгласно ал.3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Действията по принудително изпълнение са уредени в Раздел IV на ДОПК – чл.220 и следващите и включват: образуване на изпълнителното дело (съответно присъединяване на вземане за събиране по вече образувано такова, извършено и обективизирано в нарочен акт на публичния изпълнител - разпореждане), изпращане на съобщение за доброволно изпълнение, налагане на заповор и вписване на възбрана, присъединяването на публични вземания.

Давността за публичните задължения за ДОО, ДЗПО, УПФ, за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г., от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г., от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г., от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г., от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. и от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г., е започнала както следва: от 01.01.2017 г., от 01.01.2018 г., от 01.01.2019 г., от 01.01.2020 г., от 01.01.2021 г., от 01.01.2022 г., от 01.01.2023 г., но в петгодишния давностен срок са предприети действия по спиране на давността с налагане на обезпечителните мерки с ПНОМ изх.№ С170022-022-0061277/25.10.2017 г., ПНОМ изх.№ С170022-022-0072187/25.10.2017 г., ПНОМ изх.№ С250022-022-0046066/02.05.2025 г. поради което давността за тези задължения е спряла и не е изтекла към настоящия момент.

На следващо място безспорно присъединяването на публичен вискател или кредитор по чл.217

ДОПК представлява действие по принудително изпълнение.

Съгласно разпоредбата на чл.172, ал.3 ДОПК започва да тече нова 5-годишна давност, като преди изтичането ѝ с Разпореждане за присъединяване изх.№ С170022-105-0196184/13.09.2017 г., преди изтичането на 5-годишният давностен срок. Това е и датата, на която погасителната давност е прекъсната и е започнала да тече нова 5-годишна давност, но с налагането на обезпечителни мерки с ПНОМ изх.№ С170022-022-0072187/25.10.2017 г. същата е спряна и не е изтекла към настоящия момент.

Съгласно чл.40, ал.1, т.1, б.,в“ от Закона за здравното осигуряване (ред. - ДВ, бр.105 от 2006 г., в сила от 01.01.2007 г.), вноските за здравно осигуряване се внасят едновременно с осигурителните вноски за ДОО.

Давността за публичните задължения за ЗО за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2015 г., от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., от 01.01.2017 г. до 31.12.2017 г., от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г., от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г., от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. и от 01.01.2021 г. до 31.12.2021 г., е започнала както следва: от 01.01.2017 г., от 01.01.2018 г., от 01.01.2019 г., от 01.01.2020 г., от 01.01.2021 г., от 01.01.2022 г., от 01.01.2023 г., но в петгодишния давностен срок са предприети действия по спиране на давността налагане на обезпечителните мерки с ПНОМ изх.№ С170022-022-0061277/25.10.2017 г., ПНОМ изх.№ С170022-022-0072187/25.10.2017 г., ПНОМ изх.№ С250022-022-0046066/02.05.2025 г. поради което давността за тези задължения е спряна и не е изтекла към настоящия момент. С Разпореждане за присъединяване изх.№ С170022-105-0196184/13.09.2017 г. погасителната давност е прекъсната и е започнала да тече нова 5-годишна давност, но с налагането на обезпечителни мерки с ПНОМ изх.№ С170022-022-0072187/25.10.2017 г. същата е спряна и не е изтекла към настоящия момент.

Съдът съобрази и § 29, т.1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (загл. доп. - ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.), според който до отмяната на извънредното положение срокът по чл.171, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс не се прилага. Ето защо давностният срок е спрял за периода на извънредното положение - от 24.03.2020 г. до 21.05.2020 г. Давностният срок е продължил да тече от 22.05.2020 г.

До момента на издаване на решението (11.06.2025 г.), по изложените съображения следва да се приеме, че не е изтекла и абсолютната 10-годишна давност на осн. чл.171, ал.2 ДОПК – за най-старото задължение тя започва да тече от 01.01.2017 г. и изтича на 31.12.2026 г.

Като е оставил без уважение жалбата срещу отказа на публичния изпълнител да отпише публичните вземания, административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила.

С оглед изхода на делото искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи, като в полза на ТД на НАП-гр.С. да се присъди такова възнаграждение в размер на 102,26 € – равняващи се на 200 лв. по реда на реда на § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл.78, ал.8 от Гражданския процесуален кодекс, чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "Кроноп" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ап.6, ЕИК по Булстат:[ЕИК], срещу Решение № ПИ-172/11.06.2025 г. на Директора на ТД на НАП-гр.С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството против Разпореждане за

отказ за прекратяване на производство по принудително изпълнение изх.№ С250022-137-0003269/22.05.2025 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С., постановено по изп.дело № [ЕИК]/2016 г.

ОСЪЖДА "Кроноп" ЕООД със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица], ап.6, ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати в полза на ТД на НАП-гр.С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 € (сто и две евро и 26 евро цента), равняващи се на 200 лв. (двеста лева).

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: